

VOOR DE DOGS IS DE OORLOG NOG MAAR NET BEGONNEN

DAN
JONES

WOLVEN

IN DE

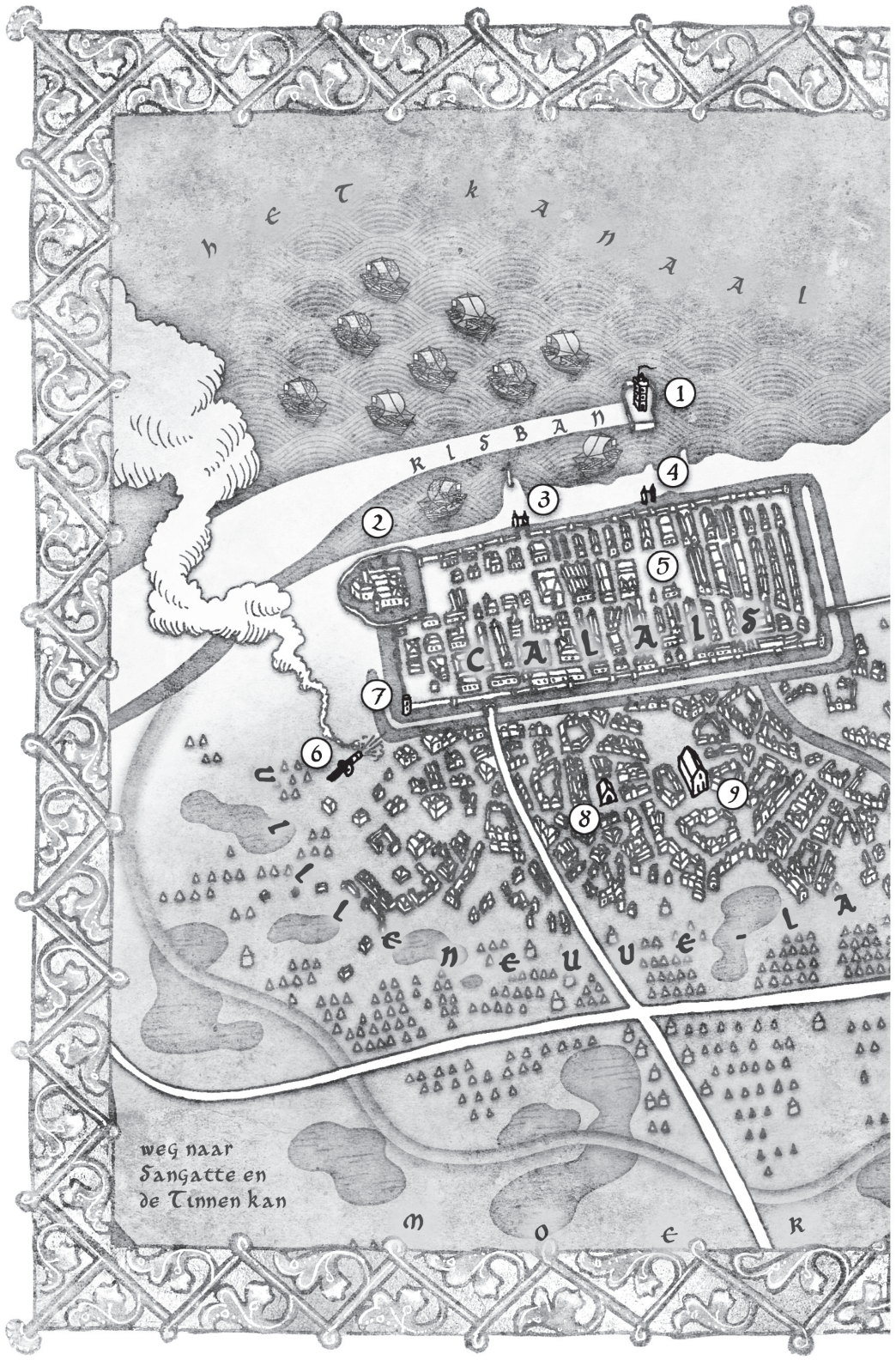
WINTER

DAN
JONES
WOLVEN
IN DE
WINTER

CRÉCY TRILOGIE
DEEL 2

Uitgeverij Omniboek

h e t k a n a l

R I S B A N

C A L L A L S B E

L E N E U U E - L A

weg naar
Sangatte en
de Timen kan

m o e r

weg naar
Thérouanne

- 1 Fort op de Risban
- 2 haven
- 3 Waterpoort
- 4 Lantaarnpoort
- 5 marktplein
- 6 de sablon
- 7 Slakkentoren
- 8 Wolvenhuis
- 9 de koningssaal

PROLOOG

Juli 1345

In de invallende duisternis maakte de Captain zich los van de uitgedunde menigte op de Pont au Change en glipte tussen twee houten winkelgevels door een smal steegje in dat naar de rand van de brug leidde.

Hij leunde over de reling en keek om zich heen. Parijs. Links van hem lag het Île de la Cité, waar het koninklijk paleis, de Sainte-Chapelle en de kathedraal van Notre-Dame in het licht van de ondergaande zon baadden. Aan zijn rechterhand liet de zon haar laatste stralen schijnen over het eigenlijke centrum: een uitgestrekte, bruisende grootstad, omringd door een verdedigingsmuur waarbinnen duizenden huizen, winkels en kerken opeen gepropt stonden.

Onder hem stroomde de Seine. De rivier kolkte waar het water onder de nauwe bogen van de brug door snelde. Er dreef een dikke laag bruinig schuim bovenop. De Captain ving de kwalijke reuk op van het openbaar gemak dat een stukje stroomopwaarts werd geloosd. De uitgerijpte stank van een zomeravond. Hij sloeg een arm voor zijn neus en haalde adem door de stof van zijn mouw. Hij telde zijn ademhalingen alsof het Onzevaders waren. Vanuit de stad weerklonken overal de kerkklokken die opriepen tot het avondgebed.

‘Dus hij is dood.’

Hij kende de stem zo goed dat hij niet de moeite nam zich om te draaien. En toen hij zijn arm voor zijn gezicht weghaalde, herkende hij ook de ademplucht. Rottend vlees tussen gele tanden.

‘Daar leek het wel op toen ik hem voor het laatst zag,’ zei de Captain.

‘Ik ken niemand die nog een mis heeft kunnen bijwonen nadat zijn hersenen hem uit de oren zijn gestampt.’

Hij bleef het wegstromende rivierwater nastaren. Een week eerder, op een andere avond en in een andere stad, had hij gezien hoe een meute zich op Jacob van Artevelde had gestort en hem had doodgestoken en -getrapt, deze Vlaamse potentaat, politieke onruststoker, vriend van koningen en huichelachtige bedrieger die ook wel de Brouwer van Gent werd genoemd.

‘Hoe ben je weggekomen?’

Eindelijk draaide de Captain zich dan toch naar de spreker om. De man was ruim een kop groter dan hij. Zijn gezicht ging bijna volledig schuil onder een volle, bruine baard, doorspikkeld met grijs, die tot vlak onder zijn ogen groeide. Hij miste een deel van een van zijn wenkbrauwen en zijn neus was meerdere keren gebroken. Zijn snor hing ver voorbij zijn mondhoeken recht naar beneden, als de baarddraden van een karper.

‘Wegkomen is nooit moeilijk,’ zei de Captain. ‘Niet als je alleen werkt. En niet blijft rondhangen om het resultaat van je werk te bewonderen.’

‘Natuurlijk. Je werkt alleen nu,’ zei de man met een spottend glimlachje. ‘Onze koning zal je er niet voor danken.’

‘Dat was ook niet de bedoeling,’ zei de Captain. ‘Artevelde was de enige die er nog in geloofde dat koning Edward de stad Gent kon opzadelen met zijn zoon als nieuwe graaf van Vlaanderen. Die kans is nu verkeken. De Italianen zullen de touwtjes in handen nemen. Voorlopig tenminste.’

‘Inderdaad.’

De twee mannen zwegen een moment. De stilte werd doorbroken door de Captain.

‘Ben jij hier om me te bedanken?’

De bebaarde man liet een kort lachje horen. ‘Nee,’ zei hij, ‘ik ben hier om je te betalen.’

Hij overhandigde de Captain een beurs van fijn kalfsleer. De Captain woog hem in zijn hand. Toen hij hem opende schitterden de gouden munten in het afnemende licht. Engelse nobels, gloednieuw geslagen gouden munten. De Captain hield er een omhoog. Het

muntstuk toonde een galei op de golven, op de keerzijde prijkte het krachtige nieuwe wapen van koning Edward: de Engelse leeuwen in een viervlak met de Franse fleurs-de-lis. De aanblik deed zijn hart bonzen. Met een stalen gezicht liet hij de munt weer in de beurs glijden.

‘Oorlogsgoud,’ zei hij. ‘Niet gewild hier.’

‘Ben je van plan in Parijs te blijven?’

‘Misschien.’

‘Goud is goud. Je kunt het houden of morgen terugkomen en het ruilen voor iets wat je liever hebt.’ De grote man knikte richting de steeg. De brug was omzoomd met geldwisselkantoren, waarvan de luiken nu gesloten waren.

‘Geldwisselaars hebben geen belang bij het gebekvecht van koningen. Behalve als ze er zelf beter van kunnen worden. Ze zullen je allemaal Franse deniers of Engelse penny’s willen leveren. Ze zullen je Saraceense bezanten geven als je die wilt hebben. Natuurlijk zullen ze je met hun wisselkoersen flink afknijpen, maar...’

De Captain schudde de kalfsleren beurs zachtjes en maakte de zin van de man voor hem af: ‘...het is wat het is.’ Hij schudde nogmaals met de beurs en borg hem toen weg in de leren tas aan zijn zij. ‘Zeg tegen Pulteney-’

De bebaarde man onderbrak hem. ‘Sir John laat je groeten. En hĳ dankt jou – en God – voor deze... vruchtbare ontwikkeling.’

‘Heeft hij meer werk voor me?’

‘Nu niet. Maar je weet hoe dingen gaan. We zijn in oorlog. Oorlogen leveren altijd werk op. En deze oorlog gaat lang duren. Geen zorgen. Voordat het voorbij is zul je zo rijk zijn als je altijd al wilde zijn.’ Hij zweeg even. ‘Wanneer we je nodig hebben, weten we je te vinden.’

‘Goed.’ De Captain vroeg niet hoe ze hem dan zouden vinden. Ze vonden hem altijd.

Hij wilde weggaan, maar de bebaarde man greep hem stevig bij de schouder beet. De man keek ineens anders uit zijn ogen. Hij wierp een snelle blik achter zich.

‘Niet-’

De Captain duwde met kracht tegen de borst van de bebaarde man, die twee passen achteruit wankelde voordat hij zijn evenwicht herstelde en de steeg wist te blokkeren. Hij greep de Captain bij de pols,

draaide hem verrassend behendig om en hield hem zo vast, met zijn arm vastgepind op zijn rug en zijn gezicht opnieuw naar de rivier gericht. Hij fluisterde hem in het oor: 'Niet kijken.' Hij gaf een harde ruk aan de arm van de Captain, en trok zijn hand tot aan zijn nek.

De Captain voelde zijn schouder branden. Zijn ogen prikten. Hij probeerde zijn stem vlak te houden en hield zijn tanden op elkaar geklemd. 'Wat moet dit?'

De bebaarde man kwam nog dichterbij tegen hem aan staan. 'We zijn gevolgd. Ga naar het eiland. Iemand zal de poort voor je openen. Begrepen?'

De Captain knikte. 'Wat... Wie...'

'Doe het.' De man gaf opnieuw een ruk aan zijn arm. 'Geef me een trap op mijn voet.'

De Captain tilde zijn rechterlaars op en liet zijn voet met kracht achter zich neerkomen.

De bebaarde man gaf een schreeuw, liet de arm van de Captain los en sprong overdreven in de rondte. Tegelijkertijd draaide hij de Captain ruw de andere kant op en duwde hem de steeg in. 'Vooruit,' fluisterde hij. 'Succes.'

Zonder verder tijd te verspillen zette de Captain het op een lopen. Enigszins scheef en voorovergebogen om zijn pijnlijke schouder te ontlasten, rende hij door de steeg terug naar de open doorgang op de brug.

Toen hij daar eenmaal was, wist hij dat er iets niet klopte.

De Pont au Change lag er in het bleekgele licht van de opkomende maan volkomen verlaten bij. In de schemering was het hier nog bedrijvig geweest. Nu heerste er stilte.

De Captain voelde het bloed in zijn oren bonzen. Hij reikte met een hand naar zijn tas en de beurs. Die was er nog. Hij greep er een handvol munten uit en propte die in zijn broek.

Hij reikte naar de dolk die hij aan zijn riem droeg. Die was weg.

Natúúrlijk.

Hij sloop de steeg uit en drukte zich zo dicht mogelijk tegen een deuropening aan. Hij trok zijn kap over zijn hoofd en gluurde eronder vandaan behoedzaam in de richting van het paleiscomplex op het koninklijke eiland. In het maanlicht doemden de statige gebouwen op

als imposante, grijze vormen. Bij de poorten die toegang gaven tot het eiland scheen de ziekelijke oranje gloed van flakkerend toortslicht.

De Captain kneedde zijn schouder om te proberen er weer wat gevoel in te krijgen. Hij schatte de afstand tot de poorten op zo'n honderd passen. Dat moest hem snel kunnen lukken. De bebaarde man had gezegd dat een van de poorten zou worden geopend.

Maar hij heeft me ook mijn dolk afgenomen.

De Captain vloekte. De tijd werkte tegen hem. Hij moest kiezen. Hij besloot op zijn instinct te vertrouwen.

Hij boog zijn hoofd voorover tot zijn kin zijn borst raakte en trok zijn kap nog strakker over zijn gezicht. Sluipend van deur tot deur zette hij koers terug naar de stad.

Meteen daarop weerklonken voetstappen. Van meerdere mensen, die zijn kant op kwamen. Haastig. Om hem de pas af te snijden.

Hij vloekte opnieuw en veranderde van richting, terug de kant op van het paleis.

De voetstappen achter hem versnelden.

Zonder achterom te kijken rende de Captain door, zo hard hij kon. Zijn voeten kwamen stampend neer op de planken van de brug, het gebonk van zijn laarzen weergalmde akelig tegen de gesloten winkelpanden. Zijn handpalmen voelden glibberig van het zweet. Zijn longen brandden. Maar hij bleef rennen. En hij hield zijn ogen strak gericht op het paleis dat voor hem lag. Met elke stap kwamen de lichten dichterbij. Nog zeventig passen. Vijftig. Veertig. Hij was er bijna.

Twintig.

Een geharnaste wachter in het tenue van koning Filips stapte tevoorschijn uit het poortershuis. Hij brulde iets naar een andere wachter. Het klonk niet als een bevel om de poort te openen.

De wachter trok een zwaard. Er was geen twijfel meer mogelijk voor de Captain.

Ik ben in de val gelopen.

Uit zijn ooghoeken zag hij tussen de winkelpanden een andere steeg. Hij dook naar binnen en bleef gehurkt zitten, zo zachtjes mogelijk door zijn neus ademend. De druk op zijn borstkas was bijna niet te houden.

Hij spande zich in om boven zijn hartslag uit te kunnen luisteren.

Hij kon geen voetstappen meer horen. Hij trok zich voorzichtig verder terug in de steeg, in de hoop dat die tot achter de winkels door voerde. In de hoop dat die ergens naartoe leidde. Hij bewoog zich puur op de tast voort, drukte zich zo dicht tegen de muur aan dat het ruwe hout door zijn hemd heen in zijn rug schuurde. Het was zo donker in de steeg dat er in de leegte heldere kleuren dansten waarvan hij wist dat ze er niet waren. Groen en rood. Oplichtende vonken geel.

Daar waren de voetstappen weer. Ze liepen de ingang van de steeg voorbij. Hij hoorde de wachter iets roepen. Er volgde een kort gesprek. Daarna verwijderden de voetstappen zich en klonken al zachter en zachter hoe meer ze zich in de richting van de stad bewogen.

De Captain blies zijn wangen bol van opluchting.

En voelde de punt van een dolk tegen zijn keel.

De stank van rotte adem was voldoende om te weten wie het wapen vasthield. De Captain bleef stokstijf stilstaan.

'Het spijt me, vriend,' zei de stem van de bebaarde man. Waarna hij in de duisternis zijn voet hoog optilde en met zijn hiel tegen de zijkant van de rechterknie van de Captain beukte.

De pijn boorde zich een weg door het been van de Captain. Hij beet op het puntje van zijn tong in een poging het niet uit te gillen. Zijn mond vulde zich met bloed. In het duister zag hij de Brouwer van Gent voor zich, zijn schedel opengespleten. Zijn ogen puilden net zo waanzinnig ver uit de oogkassen als de oogbollen van een gevild konijn.

Zijn gebroken been begaf het en de Captain sloeg tegen de grond. Een paar handen grepen hem ruw onder de oksels beet. Een van die handen doorvoelde zijn tas en pakte er de kalfsleren beurs uit. Het bloed vloeide uit zijn mond. Voor zijn ogen dansten groene sterren.

In het duister hoorde hij een tweede stem. Een vrouwenstem.

'Dépêchez-vous!' zei ze. *'J'ai froid.'*

Schiet op. Ik heb het koud.

De Captain hoestte en kwijlde nog meer bloed. Er schoven nu armen onder zijn oksels die hem ruw omhooghesen. Bij elke ruk schoot er een felle pijn door zijn knie. De armen sleepten hem vijftien passen achteruit, tot hij de reling van de brug in zijn rug voelde drukken.

Hij werd zich bewust van een gezicht naast dat van hem, van een mond met een nieuwe geur. De mond van een vrouw. De geur van

goede wijn. Ze fluisterde in zijn oor: *'C'est vrai. Le roi ne vous remercie pas.'*

Het is waar. De koning is je niet dankbaar.

Ze kuste hem op zijn wang. *'Mais je vous remercie.'*

Maar ik wel.

Daarna verdween ze en werd hij door de armen weer ruw vastgegrepen, achteruit getrokken en omhooggehesen, tot zijn bovenlichaam over de reling heen hing. Even bungelde hij daar, half wel en half niet boven het water.

De handen lieten hem los.

Een moment lang voelde de Captain zich gewichtloos. Als een engel in de lucht. Alsof hij zou kunnen opstijgen, tot hoog boven de brug. Boven Parijs. Boven dit alles. Hij sloeg wild met zijn armen om zich heen in de hoop iets vast te kunnen grijpen. Wat dan ook. Zijn vingers ontmoetten slechts koude lucht. En plots was hij niet langer gewichtloos. Zijn maag draaide zich om. Zijn blaas liep leeg.

Hij viel hard naar beneden. Hij suisde recht op de stinkende Seine af.

Terwijl hij door het duister duikelde, zag hij het flikkerende licht van een lantaarn boven zich wild in de rondte dansen. Oplichtende gezichten wervelden mee, strekten zich uit en smolten samen tot één enkel gezicht. Het vuur van de fakkel tussen hen in draaide rond en rond, wisselde van plek met de koele gloed van de eerste sterren aan de avondhemel. Sterren die twinkelden als glanzend gepoetste munten.

De Captain dacht opnieuw aan de Brouwer van Gent. Hij dacht aan het leven dat hij had gekozen. Aan de mannen die hij had achtergelaten.

Terwijl het water steeds sneller dichterbij kwam, hoorde hij iemand gillen.

Toen hij tegen het wateroppervlak sloeg en eronder verdween, besefte hij dat hij het zelf was die gilde.

**EEN EINDELOZE OORLOG.
EEN MEEDOGENLOZE WINTER.
EEN 'BAND OF BROTHERS'.**

26 augustus 1346. De Essex Dogs zijn levend maar niet ongeschonden uit de Slag bij Crécy gekomen. De mannen verlangen naar huis, maar koning Edward heeft andere plannen. Geen enkele Engelsman zal Frankrijk verlaten voordat de kleine havenstad Calais gevallen is. Wat volgt is een elf maanden durend beleg. De Dogs moeten zien te overleven in een wetteloos kamp, gevaarlijker dan welk slagveld dan ook, omringd door schijnheilige edelen en wrede piraten. Ze zullen erachter komen dat de oorlog nog lang niet voorbij is.

In *Wolven in de winter* keren de onvergetelijke personages uit *De Essex Dogs* terug voor een nieuwe epische campagne tijdens de Honderdjarige Oorlog. Het verhaal is een rauwe en tegelijkertijd humoristische verbeelding van het middeleeuwse militaire bestaan en brengt de veertiende eeuw heel dichtbij.

Dan Jones is een Britse historicus, schrijver en programmamaker. Van zijn non-fictieboeken zijn in Nederland en België al meer dan 40.000 exemplaren verkocht. *Wolven in de winter* is het tweede deel in de Crécy trilogie en het razend spannende vervolg op *De Essex Dogs*, Jones' fictiedebuut.

'Een onbetwistbaar spannend verhaal.'

– *New York Times* over *De Essex Dogs*

Uitgeverij Omniboek

WWW.OMNIBOEK.NL

NUR 342

ISBN 978 94 0191 992 0

9 789401 919920